

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116204298
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116204298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: MILS, s.r.o., so sídlom Trnava, Hospodárska 55, IČO: 36 743 275, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., D. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Martin Bajuzík, so sídlom Bratislava, Krasovského 13, o zaplatenie 1.700,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 14C/60/2016-90 zo dňa 19.10.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd zamietol návrh žalobcu na zmenu žalobcu a proti výroku II., ktorým súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania o d m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku III. a vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

- I. Súd návrh žalobcu, aby rozhodol, že namiesto žalobcu vstupuje do konania v pozícii žalobcu osoba, ktorú súd považuje za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach, zamietla.
- II. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania do prijatia konečných rozhodnutí o prejudiciálnej otázke, zamietla.
- III. Súd žalobu v celom rozsahu zamietla.
- IV. Súd žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V rámci zistení skutkového stavu prvoinštančný súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku uviedol, že zo Zmluvy o odplatnom prenájme priestorov na nehnuteľnosti pri B. X, C. zo dňa 15.1.2014 vyplýva, že bola uzavretá medzi žalovanou ako prenajímateľom a spoločnosťou NEKA TRADE spol. s r. o. Trnava ako nájomcom na dobu neurčitú, vrátane vodného a stočného, s dojednanou výškou odplaty 850 eur a splatnosťou do 25. dňa kalendárneho mesiaca s účinnosťou od 1.2.2014. Predmetom nájmu sú nehnuteľnosti v 1 A. B., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom Trnava.

Z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/108/2010-154 zo dňa 16.12.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/66/2011-194 zo dňa 28.2.2012 vyplýva právoplatné zamietnutie žaloby na určenie neplatnosti zmluvy podanej právnym predchodcom žalovanej, a to pre nedostatok

naliehavého právneho záujmu žalobcu na takomto určení. Súd konštatoval, že akonáhle bolo právo žalobcu v predmetnom konaní porušené, stráca prevencia akýkoľvek zmysel a žalobca už nemôže mať žiadny právny záujem na určení daného práva alebo právneho vzťahu. Žalobca má v takomto prípade právny záujem len na odstránení následkov porušenia práva, teda na plnení a už nemôže mať žiadny právny záujem na určení daného práva alebo právneho vzťahu. Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že bolo porušené jeho predkupné právo a toto predkupné právo chcel uplatniť, mohol ho realizovať voči žalovanému žiadosťou o predanie spoluvlastníckeho podielu za rovnakých podmienok za akých ho žalovaný nadobudol, prípadne podaním žaloby na súde, pri ktorej by vôľa žalovaného ako nadobúdateľa sporného podielu bola nahradená rozsudkom súdu.

Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 123, § 136 ods. 1, § 137 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. – ďalej aj len OZ), § 59a ods. 1, 3, 4 a 5 Obchodného zákonníka (zák. č. 513/1991 – ďalej aj len OchZ), ako i ust. § 80 ods. 1 a 2, § 162 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ja len CSP).

Z vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno v povinnosti preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Na námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v konaní vznesenú zo strany žalovanej v rámci jej prvého vyjadrenia k žalobe, žalobca poukazoval na to, že ohľadom tejto otázky už bolo súdom právoplatne rozhodnuté, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/108/2010, v ktorom bol vyjadrený právny názor, že žalobca je spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, preto súd by sa v rámci prejudiciálnej otázky už týmto nemal zaoberať. Žalobca tiež uviedol, že titulom nadobudnutia jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach je kúpna zmluva zo dňa 9.9.2009, ktorá nadobudla právoplatnosť a účinnosť rozhodnutím Správy katastra Trnava zo dňa 21.9.2009 o povolení vkladu vlastníckeho práva na základe tejto zmluvy. V zmysle § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, v prípadoch, ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo jej spoločníkom, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom, pokiaľ protihodnota predstavuje najmenej 10 % hodnoty základného imania, pričom táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín. Ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka má kogentný charakter a jeho aplikáciu tak nemožno vylúčiť. Súd na základe uvedeného zákonného ustanovenia, napriek tvrdeniam žalobcu dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo vyvrátiť námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keď súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, že by predmetná kúpna zmluva, na základe ktorej mal nadobudnúť predmetný podiel na nehnuteľnostiach, spolu so znaleckým posudkom, bola uložená v zbierke listín tak, ako to citované ustanovenie Obchodného zákonníka ukladá. Na preukázanie týchto skutočností žalobca súdu ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Nepreukázané tieto skutočnosti zostali napriek tomu, že neuloženie týchto listín, teda kúpnej zmluvy a znaleckého posudku do zbierky listín znamená, že kúpna zmluva nenadobúda účinnosť. Žalobca v konaní dokonca ani netvrdil, že by sa tieto ustanovenia § 59a Obchodného zákonníka na danú kúpnu zmluvu nemali vzťahovať, pretože v prípade ním uzatvorenej kúpnej zmluvy zo dňa 9.9.2009 sa malo jednať o zmluvu uzatvorenú pri bežnom obchodnom styku, prípadne o majetok nadobudnutý na burze za cenu rovnajúcu sa kurzu, ktorý zodpovedá v tom čase danej ponuke a dopytu. Žalobca súdu nepreukázal ani to, či bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vyhotovený znalecký posudok, i keď táto povinnosť vyplývala z ustanovení vtedy platného a účinného znenia Obchodného zákonníka. Žalobca v súvislosti s namietaným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie poukazoval na rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/108/2010, na základe ktorého nadobudol právnu istotu, že je vlastníkom predmetného spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach E. B. X, C. a ktorý rozsudok predstavuje podľa jeho názoru prekážku rozhodnutej veci, pre ktorú sa súd v danej veci už nemôže otázkou vecnej legitímácie zaoberať. Žaloba vedená pod sp. zn. 8C/108/2010 vo veci určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, podaná právnym predchodcom žalovanej, bola súdom zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na tomto určení, nie teda z dôvodu, že by súd v rámci posudzovania dôvodnosti žaloby dospel k záveru, že predmetnej žalobe nie je možné vyhovieť z dôvodu, že predmetná kúpna zmluva je platná. Predmetné rozhodnutie v konaní pod sp. zn. 8C/108/2010 neznamená teda prekážku rozhodnutej veci pokiaľ ide o posudzovanie vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Neuloženie predmetnej kúpnej zmluvy a znaleckého posudku do zbierky listín tak, ako to ukladá kogentné ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka, spôsobuje neúčinnosť danej kúpnej zmluvy, z ktorého dôvodu nedošlo k účinnému prevodu spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam na žalobcu. Súdu je z úradnej činnosti známe, že na Okresnom súde Trnava bolo vedených viacero konaní, v ktorých bol žalobca neúspešný, pretože mu

chýbala vecná legitímácia z dôvodu, že si nespĺnil svoju povinnosť kladenú mu Obchodným zákonníkom, konkrétne ustanovením § 59a Obchodného zákonníka (napr. konanie sp. zn. 7Cb/2/2012, 17C/95/2012, 8C/152/2015). Rozhodnutia v týchto predmetných konaniach, žalobca súdu však už neuviedol.

Prvoinštančný súd pokračoval, že vecná legitímácia vyjadruje postavenie strán sporu v hmotnoprávnom vzťahu, ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Ak uvedené žalobca v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by bol aktívne legitimovaným na podanie predmetnej žaloby, keď na námietku žalovanej, že si nespĺnil povinnosť uložiť kúpnu zmluvu, na základe ktorej mal nadobudnúť vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach, do zbierky listín, čím by došlo k účinnému prevodu tohto spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam na žalobcu, nenavrhol žiaden relevantný dôkaz. Súd teda na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky na aplikáciu ustanovení § 59a ods. 1 až 5 Obchodného zákonníka, účinných v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktoré ustanovenia majú kogentný charakter a ich aplikáciu nemožno vylúčiť. Je preto potrebné konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 9.9.2009, pre nedodržanie ustanovení Obchodného zákonníka a z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pre rozpor s týmito kogentnými ustanoveniami. Tento neúčinný titul nadobudnutia, ktorý je v priamom rozpore s hmotnoprávnymi predpismi upravujúcimi spôsob nadobúdania vlastníckeho práva, nie je možné konvalidovať ani rozhodnutím katastrálneho úradu o povolení vkladu a preto sa žalobca ani napriek zápisu v katastri nehnuteľností, účinne nestal podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností.

Prvoinštančný súd mal za to, že kúpna zmluva, ktorou žalobca nadobúdala túto nehnuteľnosť, nemohla nadobudnúť účinnosť skôr, než bola spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín. K takémuto uloženiu doteraz nedošlo, v dôsledku toho zmluva nenadobudla účinnosť a nenastali jej právne účinky. Preto nedošlo ani k prevodu vlastníckeho práva na žalobcu, ktorý sa nestal podielovým spoluvlastníkom týchto nehnuteľností a nie je aktívne legitimovaný uplatňovať voči druhému spoluvlastníkovi nárok na náhradu za užívanie veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo veci samej vo výroku III. rozsudku zamietol.

Žalobca mal v priebehu konania procesné návrhy, o ktorých súd rozhodol tak, že návrhy na doplnenie dokazovania prednesené žalobcom na pojednávaní nevykoná (napr.: návrh na oboznámenie fotokópie zmluvy o odplatnom prenájme priestorov zo spisu sp. zn. Sro 27 650/T, vyjadrenie právneho predchodcu žalovanej v spise 10C/408/2015, vyjadrenie v spise 10C/28/2016, odpor proti platobnému rozkazu č.k. 8C/152/2015, leták a propagačný materiál), zároveň rozhodol, že na ďalšie listinné dôkazy predložené žalobcom v priebehu pojednávania, nebude prihliadať. O uvedenom bolo rozhodnuté z dôvodu, že vzhľadom na vyššie uvedený záver súdu o tom, že žalobca nie je legitimovaný na domáhanie sa žalovaného nároku, tieto návrhy žalobcu na dokazovanie neboli spôsobilé zmeniť konečné rozhodnutie vo veci samej, keď ani jeden z navrhnutých dôkazov nesmeroval k preukázaniu aktívnej legitímácie žalobcu, existenciu ktorej musel mať súd vyriešenú ako prvú. Okrem toho tak bolo rozhodnuté aj z dôvodu neurčitosti tohto návrhu, nakoľko nebolo špecifikované oboznámením ktorých konkrétnych častí uvedených listín malo byť vykonané dokazovanie, pričom niektoré listiny (letáky, propagačný materiál, zápisnica z obhliadky) s vecou ani nesúvisia.

Prvoinštančný súd pokračoval, že žalobca v priebehu pojednávania navrhol, aby v prípade, ak má súd právny názor, že on ako žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, postupoval súd v zmysle § 80 CSP a aby rozhodol, že namiesto žalobcu vstupuje do konania v pozícii žalobcu osoba, ktorú súd považuje za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach, alebo aby prerušil konanie do prijatia konečných rozhodnutí v uvedenej prejudiciálnej otázke, pretože v konaní sp. zn. 27C/259/2016, ako i v ďalších konaniach, v ktorých bola spochybnená vecná legitímácia žalobcu, bolo podané dovolanie proti právoplatným rozsudkom.

Súd o predmetných procesných návrhoch žalobcu rozhodol tak, že tieto vo výroku I. a II. rozsudku zamietol. Pokiaľ ide o návrh, aby súd postupoval v zmysle ustanovenia § 80 CSP, poukázal na to, že v zmysle Civilného sporového poriadku má oprávnenie disponovať so žalobou a teda určovať okruh sporových strán výlučne žalobca, a aj to len v prípadoch ustanovených týmto zákonom. V priebehu konania môže dôjsť k prevodu alebo prechodu práv či vecí, o ktoré sa vedie spor na inú osobu než

stranu prebiehajúceho sporu. K zmene sporových strán môže dôjsť výlučne v dôsledku skutočnosti, ktorá nastala po začatí konania. Ak skutočnosť znamenajúca prevod alebo prechod práva nastala ešte pred začatím konania, a teda žalobca označil už v žalobe vecne nelegitimovaný subjekt, je zmena strán sporu vylúčená a musí sa uplatniť inštitút slúžiaci na zhojenie nedostatku vecnej legitímácie existujúcej od začiatku, a to pristúpenie ďalšieho subjektu do konania (§ 79 CSP). Subjektom disponujúcim procesnou aktivitou pri zmene strán sporu je výlučne žalobca. Takémuto návrhu súd vyhovie za podmienok, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť vyššie uvedená a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že nikomu okrem žalobcu, a teda ani súdu, neprináleží určovať, kto bude vystupovať na strane žalobcu a kto na strane žalovaného, a súd len môže rozhodnúť o takomto návrhu žalobcu, pri splnení uvedených podmienok. Takýto návrh zo strany žalobcu, však súdu daný nebol. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch súd potrebu prerušenia konania zvaží. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania, tento bol neurčitý, keď žalobca neuviedol, do právoplatného skončenia ktorého konania navrhuje konanie prerušiť, teda v ktorom konaní sa rieši otázka, od rozhodnutia ktorej závisí rozhodnutie v danej veci. Žalobca uviedol len jedno konkrétne konanie, a to konanie vedené pod sp. zn. 27C/259/2016, ktoré už právoplatne skončené bolo, pričom žiadne ďalšie konania žalobcom konkretizované neboli. Rovnako tak aj tento návrh žalobcu súd zamietol.

O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, z čoho vyplýva hrubý úspech žalovanej 100 % a hrubý úspech žalobcu 0 %, a teda konečný čistý úspech žalovanej je 100 % (100 % - 0 %). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku, keď nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu postupu podľa § 257 CSP a v konaní takýto dôvod tvrdený ani nebol. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku výslovne v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, pričom formálne uplatnil všetky odvolacie dôvody obsiahnuté v ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a žalobcovi prizná právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom navrhol nepriznanie akýchkoľvek trov konania žalovanej.

V súvislosti s výrokom II. navrhol prerušenie konania do prijatia konečného rozhodnutia o prejudiciálnej otázke vyplývajúcej z konania 27C/259/2016 z dôvodu iniciovania dovolacieho konania na NS SR. Odvolateľ uviedol, že dňa 9.9.2009 kúpil podiel na spoločných podnikateľských nehnuteľnostiach na adrese C., E. B. X od právneho predchodcu F. G. staršieho, ktorý bol vtedy podnikateľom, za účelom naplnenia predmetu svojho podnikania v oblasti realitnej činnosti. Predmetná kúpna zmluva nadobudla právoplatnosť a účinnosť 21.9.2009 na základe rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu, ktorý mal právomoc rozhodovať aj o splnení podmienok v zmysle § 59a Obchodného zákonníka. Odvolateľ má za to, že vydaním právoplatného rozhodnutia o vklade splnil podmienky aj v zmysle § 59a Ochs. Žalovaná žalobcovi bránila v užívaní dotknutých nehnuteľností, spoločné nehnuteľnosti využívala na vlastnú podnikateľskú činnosť v celku a rozhodovala o nich a následne ich svojvoľne prenajala tretej osobe NEKA TRADE spol. s r.o. Právny predchodca žalovanej jej otec A. B. ako vtedajší žalobca podal žalobu na vyslovenie neplatnosti predmetnej zmluvy, pričom v konaní 8C/108/2010 a KS TT 9Co/66/2011 bola žaloba o neplatnosť kúpnej zmluvy zamietnutá. Žalobca má za to, že súd v konaniach posúdil platnosť predmetnej zmluvy zo všetkých zákonných hľadísk. V dôsledku toho nadobudol právnu istotu, že vlastníctvo predmetného podielu na dotknutých nehnuteľnostiach nadobudol na základe rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu a následne aj súdnych konaní a to OS Trnava 8C/108/2010 v spojení s KS TT 9Co/66/2011, OS Trnava 37/100/2012, OS Trnava 13C/195/2012 v spojení s KS TT 9Co/160/2016 ako aj NS SR vo veci vypratania nehnuteľnosti a odstránenia reklamnoinformačného zariadenia z nehnuteľnosti. V dôsledku užívania spoločných nehnuteľností nad rámec podielu žalovanej podal žalobca predmetnú žalobu o odplatu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovanej vo výške polovice z poberanej výšky prenájmu žalovanou od tretej osoby.

Odvolať má za to, že v konaní nenastalo správne zistenie skutkového stavu. Žalobca časť spoločných nehnuteľností začal užívať až po prevode podielu žalovaného na jeho dcéru a následnom vyžiadaní si jej súhlasu s prenajatím dohodnutých častí. Súd odmietnutím výsluchu právneho predchodcu F. G. staršieho nevykonal dôkazy o tom, že právny predchodca iniciatívne vložil do Zbierky listín požadované dokumenty v zmysle § 59a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o nenaplnení týchto ustanovení, na základe čoho nastalo popretie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Z predmetnej kúpno predajnej zmluvy vyplýva, že túto uzavreli predávajúci a kupujúci ako podnikateľské subjekty v zmysle Obchodného zákonníka, keď predmetom prevodu boli komerčné nehnuteľnosti určené na podnikateľskú činnosť. Žalobca ako kupujúci kúpil spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach v rámci výkonu činností zapísaných v živnostenskom registri a i v obchodnom registri a to nakladanie s nehnuteľnosťami. Navrhnutý dôkaz o predaji, prípadne podnájme predmetných spoločných nehnuteľností odmietol súd vykonať. Odvolateľ má za to, že súd nesprávne zistil, že nevykonáva činnosti, ktoré sú predmetom podnikania žalobcu a to realitnú činnosť a činnosť spočívajúcu v prenájme nehnuteľnosti a že predmetná kúpna zmluva nebola údajne uzatvorená v rámci bežného obchodného styku žalobcom, v dôsledku čoho nespadá pod ust. § 59a ods. 4 OChZ. Nakladanie s nehnuteľnosťami patrí k nosným podnikateľským činnostiam žalobcu. Odvolateľ za nezrozumiteľnú považuje úvahu súdu, keď tvrdí, že nezobral do úvahy fakt, že žalovaná spolu s právnym predchodcom bránili žalobcovi užívať spoločné nehnuteľnosti, čo bolo v rozpore s dobrými mravmi aj so zásadami poctivého obchodného styku a takéto konanie by nemalo požívať právnu ochranu.

Podľa odvolateľa sa súd nevysporiadal s ďalšími dôkazmi, ktoré navrhol a doložil do spisov na preukázanie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v rámci obvyklého obchodného styku. Poukázal na to, že ust. § 59a ods. 1, 2, 3 OZ majú svoje obmedzenia a vklad každej zmluvy o prevode nehnuteľností je nad rámec príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Nevykonávanie podnikateľskej činnosti v oblasti nehnuteľností žalobcom nebolo reálne preukázané, ako aj ďalšie tvrdenia spochybňujúce nadobudnutie predmetného spoluvlastníckeho podielu v rámci obvyklého obchodného styku. Povinnosť dokázať dané tvrdenie spočíva na tom, kto dané tvrdenie prezentuje.

Odvolať má tiež za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd rozhodoval na základe prevzatého právneho názoru z konania 8C/152/2015, v ktorom súd rozhodoval v čase práceneschopnosti konateľa žalobcu napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie, čím nastalo porušenie procesných práv žalobcu. Zmena právneho názoru nastala až v roku 2016, pričom dovtedy pokladal súd žalobcu za legitímneho spoluvlastníka, čo sa odrazilo v príslušných rozhodnutiach.

Žalobca má za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď prvoinštančný súd nerešpektoval právoplatné rozhodnutie iného orgánu štátnej moci oprávneného rozhodnúť o právoplatnosti kúpno predajnej zmluvy a tým aj o jej účinnosti, keď nevzal do úvahy rozhodnutie príslušného katastrálneho úradu. Odvolateľ má za to, že ide o res iudicata. S poukazom na konanie č.k. 8C/108/2010 a 37C/100/2012. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7ECdo/150/2013, rozsudok 1Obo/1/2015, uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo 12/2010 pojednávajúce o absolútnej neplatnosti a prekážke veci právoplatne rozhodutej. Pokračoval, že zmena právneho názoru Okresného súdu Trnava vyslovená v decembri 2016 v konaní 8C/152/2015 a následne prebratá aj do ďalších konaní 17C/95/2012, 7Cb/2/2012 a 27C/259/2016 jej prekvapivá a pre žalobcu a predávajúceho nezrozumiteľná. Radikálna zmena právneho názoru po niekoľkých rokoch súdnych konaní je porušením princípu právnej istoty garantovaného Ústavou SR.

Odvolať má tiež za to, že prvoinštančný súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to dôkaz v konaní sp. zn. 7Cb/2/2012, 13C/195/2012, výsluch svedkov A. H. G. a F. G. starší. Cieľom dokazovania navrhnutými dôkazmi bolo dokázanie, že boli dodržané ustanovenia Obchodného zákonníka a prevod podielu na daných nehnuteľnostiach bol uskutočnený v rámci obvyklého obchodného styku a teda žalobca má procesnú legitímáciu, cieľom tiež bolo preukázať, že žalovaná svojvoľne bránila žalobcovi v užívaní spoločných nehnuteľností, preukázať nedôvodnosť uplatnenia námietky premičania, preukázať nesúladsť konania žalovaného s platným právom a tým porušovania práv žalobcu. Názor žalovanej o neužívaní spoločnej nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu sa opieral o predpoklad, že nehnuteľnosti sú reálne rozdelené, čo však nemá základ.

Odvolateľ má tiež za to, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo útoku, ktoré neboli uplatnené. Žalobcovi bol doručený právny názor správcu dane nehnuteľností – Mesta Trnava, ktorým trvá na postavení žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností.

Odvolateľ pokračoval, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zdôvodňuje tým, že otázka platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy bola viacnásobne posudzovaná a to správou katastra pri vklade do katastra nehnuteľností, Policajným zborom SR, Daňovým úradom Trnava, Okresným súdom Trnava, Krajským súdom v Trnave v konaniach na druhom stupni. Súd rozhodoval napriek existujúcim rozhodnutiam, v ktorých už bola posúdená procesná legitímácia žalobcu. Skutočnosť, že predávajúci je z občianskeho hľadiska blízkou osobou – konateľom, bola známa vo všetkých konaniach. Predávajúci predával podiel na nehnuteľnostiach ako živnostník, teda v postavení podnikateľského subjektu a kupujúci žalobca tiež v postavení podnikateľského subjektu, ktorého predmetom podnikania sú činnosti spočívajúce v nakladaní s nehnuteľnosťami a to najmä realitná činnosť a prenájom nehnuteľností. Pre naplnenie bežného obchodného styku je rozhodujúce, že zúčastnená spoločnosť v rámci prevodu naplňuje svoju podnikateľskú aktivitu zapísanú v obchodnom registri (NS ČR sp. zn. 32Odo 613/2015). Podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 23 Cdo 3867/2007 záver, či nadobudnutie majetku, či jeho scudzenie nevybočuje z rámca bežného obchodného styku bude záležať na posúdení konkrétnych okolností toho ktorého prípadu, spravidla však pôjde o porovnanie predmetu skúmanej dispozície s predmetom podnikania spoločnosti. Súd prvej inštancie tak neprímerane zúžil výklad daných ustanovení Občianskeho zákonníka bez ďalšieho skúmania predmetného prevodu spoluvlastníckeho podielu. Kúpna cena zodpovedala trhovým podmienkam. Zákon neukladá povinnosť pre všetky zmluvy ukladať do Zbierky listín. Ust. § 59a OchZ je vykladané v rozpore so zámerom a úmyslom zákonodarco.

Odvolateľ tiež poukázal na nesprávnu aplikáciu práva EU. Má za to, že ust. § 59a OchZ sú recepčnými ustanoveniami Kapitálovej smernice, pričom ich nemožno aplikovať bez toho, aby sa prihliadalo na úmysly zákonodarcu vyjadrené v príslušnej dôvodovej správe, z ktorých je zrejmé, že majú chrániť predovšetkým spoločnosť samotnú a následne jej veriteľov a tretie osoby na základe zákonnej implementácie podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, preto ich nemožno interpretovať proti tomuto účelu (napr. nález ÚS SR z 23.5.2013 č.k. IV.ÚS 71/2013, ÚS ČR sp. zn. Pl.ÚS 33/97). Odvolateľ v tejto súvislosti poukázal na nález F. I. asistenta predsedkyne NS ČR v texte publikovanom v časopise Právni fórum 6/2012 str. 266 a nasl., ktorý okrem iného konštatuje, že zákonná požiadavka na vyhotovenie znaleckého posudku je príliš formalistická, pretože ak spoločnosť obchoduje za obvyklých podmienok, nie je daný dôvod na zvýšenú ochranu záujmov spoločnosti a zároveň je absolútnou neplatnosťou prevodnej zmluvy ohrozená právna istota všetkých neskorších nadobúdateľov prevedeného majetku, preto ust. § 196a ods. 3 českého Obchodného zákonníka je potrebné interpretovať reštriktívne. Odvolateľ tiež poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo 3986/2009 z 8.2.2012, z ktorého okrem iného citoval, že veľký senát NS ČR korigoval doterajšiu judikatúru s tým, že závery doterajšej judikatúry sa presadia vtedy, keď bola prevodom majetku v rozpore s požiadavkou v § 196a ods. 3 českého Obchodného zákonníka spoločnosť poškodená. Ak bola však v zmluve o prevode majetku medzi spriaznenými osobami dojednaná trhovú cenu, i keď nebola stanovená znaleckým posudkom, bol dosiahnutý účel sledovaný uvedeným zákonným príkazom, i keď sa tak nestalo postupom podľa § 196a ods. 3 českého Obchodného zákonníka. Najvyšší súd ČR tak uzavrel, že v takom prípade neexistuje žiaden dôvod vyvodzovať absolútnu neplatnosť uzavretej zmluvy len preto, že nebol dodržaný mechanizmus zabezpečujúci, aby cena za prevod majetku bola dojednaná spôsobom, ktorý nepoškodzuje spoločnosť. Veľký senát občianskoprávneho obchodného kolégia NS ČR sa preto odchýlil od predchádzajúcej judikatúry a uzavrel, že ak bola v zmluve o prevode majetku podliehajúcej ust. § 196a ods. 3 českého Obchodného zákonníka dojednaná trhovú cenu, prípadne cena pre spoločnosť výhodnejšia, nie je táto zmluva neplatná iba preto, že táto cena nebola určená znaleckým posudkom vypracovaným znalcom vymenovaným súdom. Odvolateľ dodal, že vo veci podal žalobu o vypratanie predmetných nehnuteľností v konaní na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13C/195/2012, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom KS Trnava sp. zn. 9Co/161/2016 v prospech žalobcu, bez spochybnenia aktívnej procesnej legitímácie žalobcu.

Odvolateľ namietal, že súd nezohľadnil, že právne zastúpenie žalovanej bolo uskutočnené v rozpore s platným právom. Prechádzajúci právny zástupca žalovanej J. K. L. minimálne bol, ak ešte stále nie je, aj právnym zástupcom predávajúceho.

Odvolateľ má tiež za to, že z procesného hľadiska došlo k porušeniu ustanovení o rovnosti účastníkov ako i práva na spravodlivý súdny proces. Otázkou spochybnenia procesnej legitímácie žalobcu otvoril súd až na pojednávaní 2.12.2016, pričom žalobca nemal dôvod predpokladať, že k uvedenej situácii dôjde, nakoľko jeho procesná legitímácia nebola spochybňovaná v už právoplatne skončených súdnych konaniach. Z tohto hľadiska spochybnenie procesnej legitímácie z dôvodov § 59a Obchodného zákonníka považuje žalobca za porušenie zásady právnej istoty a de facto aj za rozhodnutie, ktorým bol porušený zákaz res iudicata.

K námietke premlčania odvolateľ uviedol, že v konaní ide o právny nárok vyplývajúci z nadužívania spoluvlastníckeho podielu žalovaným a nie z titulu bezdôvodného obohatenia, čo bolo prezentované aj Okresným súdom Trnava v konaní 7Cb/2/2012. Podľa Občianskeho zákonníka je premlčacia doba trojročná a preto návrhy na začatie konania boli dané v rámci zákonnej premlčacej doby. Ak by išlo o bezdôvodné obohatenie má za to, že žalobca si výzvami uplatnil svoje nároky na odplatu v rámci subjektívnej premlčacej doby. Okrem toho išlo o úmyselné konanie právneho predchodcu žalovanej ako i žalovanej, kedy je premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 2 OZ 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.

V ďalšej časti odvolania sa žalobca vyjadril k vstupu intervenienta do konania s tým, že má za to, že predávajúci ako intervenient má záujem na plnení obsahu vlastníckych práv, ktoré previedol na žalobcu, vrátane vymoženía pohľadávky voči žalovanému, ktorá vznikla nadužívaním jeho spoluvlastníckeho podielu. Právny záujem predávajúceho ako intervenienta je daný tým, že za prevod vlastníckych práv dostal zaplatenú kúpnu cenu, ktorej má zodpovedať príslušná protihodnota práv, teda i práva poberať alebo domáhať sa poberania úžitkov zo spoločnej veci. Právny záujem na prevedení vlastníckych práv ako i práva na poberanie úžitkov zo spoločnej veci prejavil predávajúci v konaniach 8C/108/2010, 37C/100/2012, 27C/259/2016 ako účastník, v konaní 17C/95/2012 ako svedok. V konaniach 8C/152/2015, 18C/446/2015, 10C/408/2015 mu vôbec nebola daná možnosť konať pred súdom v rozhodovaní o predbežnej otázke, pri ktorej je dotknutou stranou, a to platnosti a účinnosti kúpnopredajnej zmluvy z 9.9.2009. V dôsledku uvedeného odvolateľ považuje vstup intervenienta F. G. st. ako predávajúceho za plne dôvodný, teda prípustný v zmysle § 81, § 82 CSP, preto súdu navrhol, aby v zmysle § 83 CSP návrhu vyhovel.

K doručenému odvolaniu žalobcu podala žalovaná prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, ktorým navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rámci odvolacieho konania vo výške 100%. Žalovaná považuje predmetné odvolanie za nedôvodné a účelovo podané, argumentáciu odvolateľa v celom rozsahu namieťa, rozporuje a zároveň ju považuje za právne nesprávnu a nezakladajúcu sa na pravde. Odvolateľ navyše uvádza mnohé vyjadrenia, ktoré sa absolútne netýkajú veci samej.

Žalobca nebol a nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby, pretože nebol a nie je vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti, pretože kúpna zmluva zo dňa 9.9.2009 do dnešného dňa nenadobudla účinnosť, keďže nebola spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín príslušného obchodného registra, ktorú povinnosť ukladá žalobcovi ako obchodnej spoločnosti § 59 OchZ platný v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy. Žalobca v tejto súvislosti nepredložil v rámci celého konania akýkoľvek právne relevantný dôkaz, ktorý by svedčil o opaku v jeho prospech. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/108/2010 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, žaloba bola súdom zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na tomto určení, nie teda z dôvodu, že by súd dospel k záveru, že predmetnej žalobe nie je možné vyhovieť z dôvodu, že predmetná kúpna zmluva je platná. Predmetné rozhodnutie preto neznamená prekážku veci rozhodnutej, pokiaľ ide o posudzovanie vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Žalovaný sa teda stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, ktorý dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky na aplikáciu § 59a ods. 1 a 5 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktoré majú kogentný charakter a ich aplikáciu nemožno vylúčiť. Je preto potrebné konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Toto súd správne vyhodnotil v bode 21 napadnutého rozsudku. Z aktuálneho výpisu z LV č. XXXX pre k. ú. C. nevyplýva, že by žalobca bol podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností.

Žalovaná tiež uviedla, že v žiadnom prípade neprekročila, a v danom rozsahu ani neumožnila, užívanie dotknutých nehnuteľností tretím osobám nad rámec svojho vlastníckeho práva. S poukazom na príslušnú nájomnú zmluvu je jednoznačne zrejmé, že predmetom užívania je len spoluvlastnícky podiel žalovanej 1/2 vzhľadom k celku. Žalovaná rovnako zotrváva na podanej námietke premlčania voči žalobcom uplatnenému nároku. Čo sa týka argumentácie žalobcu, že prvoinštančný súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, dala do pozornosti ust. § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, ktoré navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie nevykonal a dostatočne uviedol aj dôvod ich nevykonania.

V súvislosti s návrhom žalobcu, aby odvolací súd nepriznal akékoľvek trovy žalovanej vyplývajúce z jej zastúpenia J. K. L. z dôvodov hodných osobitného zreteľa s tým, že právne zastúpenie bolo uskutočňované v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, žalovaná uviedla, že aj tento návrh žalobcu je nedôvodný, pretože nepredložil žiadne právne relevantné dôkazy v tejto časti.

Čo sa týka ostatných vznesených návrhov žalobcu v rámci doterajšieho konania, žalovaná sa stotožňuje s rozhodnutím prvoinštančného súdu a jeho názormi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Má za to, že súd vykonal v dostatočnom rozsahu potrebné a nevyhnutné dokazovanie na zistenie všetkých rozhodných skutočností dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Napadnutý rozsudok teda považuje v celom rozsahu za vecne správny, vydaný v súlade so zákonom a bez akýchkoľvek procesných väd.

K uvedenému vyjadreniu žalovanej k odvolaniu podal vyjadrenie žalobca, v ktorom uviedol, že tvrdenia žalovanej sú nedôvodné a účelové a nezakladajú sa na pravdivých skutočnostiach. Poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia ako i na odvolanie, ktorých sa pridržiava.

Žalobca nadobudol podiel na predmetných nehnuteľnostiach v rámci svojej podnikateľskej činnosti v oblasti realít, ktoré sú predmetom jeho podnikania od zápisu spoločnosti v obchodnom registri. V zmysle § 59a OZ žalobca nemal povinnosť uložiť kúpnu zmluvu a znalecký posudok do zbierky listín. Žalobca nadobudol právnu istotu o vlastníctve predmetného podielu na spoločných nehnuteľnostiach aj v označených súdnych konaniach. Tieto konania zároveň zakladajú prekážku res iudicata. V tejto súvislosti poukázal na právnu vetu rozhodnutí NS SR sp. zn. 7Cdo 156/2019 o následkoch právoplatne rozhodnutej veci. Doplnil, že opätovné posudzovanie otázky vlastníckeho práva žalobcu je spochybňovaním ústavného princípu právnej istoty žalobcu.

Žalobca tiež dodal, že v zbierke listín sa nachádzajú listiny kúpnej zmluvy a znaleckých posudkov predmetných nehnuteľností, o čom ako dôkaz pripojil sprievodný list o vložení do zbierky listín Obchodného registra zo dňa 29.12.2017 predmetnej kúpnopredajnej zmluvy a znaleckých posudkov č. 9/2005 a č. 44/2016, ktoré mali tvoiť prílohy predmetného sprievodného listu. Poukázal na to, že proti rozhodnutiu 23Co/36/2019 v konaní 27C/259/2016 o určenie vlastníckeho práva, ktorým bol zrušený zápis vlastníckeho práva žalobcu, je v súčasnosti vedené konanie na dovolacom súde. Žalobca poukázal na to, že z rozsudku Okresného súdu Trnava 13C/195/2012 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp. zn. 9C/161/2016, ako aj NS SR vo veci o vypratanie nehnuteľností bolo preukázané, že žalovaná výrazne prekračuje rozsah uplatňovaných spoluvlastníckych práv nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok KS TT 9Co/161/2016 a výpis NEKA TRADE spol. s r.o. Pokračoval, že v tejto súvislosti oprávnene vystáva dôvodná obava o zákonnosti konania 27C/259/2016, ktorým bol vrátený podiel žalobcu na predmetných nehnuteľnostiach jeho právnenému predchodcovi – vyše 70-ročnému dôchodcovi, nepodnikateľovi zrejme za účelom, že dôchodcu možno ľahšie šikanovať. Ako dôkazy pripojil foto napadnutia a bojový postoj konateľa Neka Stores s.r.o. voči dôchodcovi, foto spoločných nehnuteľností s reklamou tretej osoby (Neka Stores s.r.o.), oznam zo spoločných nehnuteľností o podnikaní žalovanej, dvor spoločných nehnuteľností zaprataných tovarom a vecami žalovanej a jej tretích osôb, výpis Neka Stores s.r.o. z OR SR. Podľa žalobcu konanie pred prvoinštančným súdom nezodpovedalo požiadavkám spravodlivého procesu, keďže žalobcom navrhované dôkazy súd odmietol vykonať an bloc, pričom uprel žalobcovi i právo záverečnej reči, čím došlo k porušeniu procesných práv žalobcu.

V závere vyjadrenia žalobca navrhol súdu vyhovieť žalobe v plnom rozsahu alternatívne vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie a zároveň priznať strane žaloby náhrady trov konania vrátane príslušenstva.

K predchádzajúcemu vyjadreniu žalobcu podal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom argumentáciu žalobcu v celom rozsahu namietol, rozporoval, uviedol, že ju považuje za nesprávnu a nezakladajúcu sa na pravde. Navyiac žalobca opakovane uvádza vyjadrenia, ktoré sa absolútne netýkajú merita veci samej.

Tvrdenie, že žalobca nemal povinnosť v zmysle § 59a OchZ uložiť kúpnu zmluvu a znalecký posudok do zbierky listín označil za nesprávne, v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 14C/60/2016, konkrétne bod 19 a 21 odôvodnenia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Je teda daný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 9.9.2009 pre nedodržanie ustanovení Obchodného zákonníka a z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy je rozpor s týmito kogentnými ustanoveniami. Poznamenal, že sprievodný list k založeniu listín do zbierky listín je opatrený podacou pečiatkou v mesiaci 12/2017. Zároveň ide o protichodné vyjadrenia žalobcu, keď na jednej strane tvrdí, že nemal zákonnú povinnosť uložiť dokumenty v zmysle § 59a OchZ, avšak na druhej strane malo tak byť učené. K údajnému uloženiu daných dokumentov ale malo dôjsť až v roku 2017 a to napriek tomu, že predmetná kúpna zmluva bola uzatvorená ešte v roku 2009. Žalovaná má za to, že zo strany žalobcu nedošlo k riadnemu splneniu jeho povinností v zmysle § 59a OchZ, čo potvrdil aj prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku. V neposlednom rade žalovaná upriamila pozornosť na to, že sprievodný list bol vyhotovený F. G. s IČO-m 33 550 107..., a nie žalobcom. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že aktuálneho spoluvlastníka vzhľadom na jeho vek je možné ľahšie šikanovať a brániť mu v prístupe k dotknutým nehnuteľnostiam, toto považuje žalovaná za absolútne nevhodné a nezakladajúce sa na pravde, nikdy k takýmto krokom voči druhému spoluvlastníkovi nepristúpila. Pokiaľ žalobca poukazuje na bojový postoj konateľa NEKA STORES s.r.o. voči dôchodcovi zachytený na fotke, žalovaná uvádza, že ide o tvrdenie účelové a vytrhnuté z kontextu. Na predmetnej fotografii je zachytený konateľ spoločnosti NEKA STORES s.r.o. K. B., ktorý sa v danej situácii bránil voči spoluvlastníkovi, keďže tento ho v roku 2020 napadol ako aj ostatných členov rodiny. Išlo o postoj v sebaobrane a nie útočný. Táto skutočnosť sa však netýka merita veci. Žalovaná má za to, že prvoinštančný súd vykonal v dostatočnom rozsahu potrebné a nevyhnutné dokazovanie vo veci samej na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel k správnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a všetky procesné úkony realizoval v súlade so zákonom. Rozsudok teda považuje za vecne správny, vydaný v súlade so zákonom a bez akýchkoľvek procesných väd. V ostatnom sa žalovaná pridrižiava svojich predošlých písomných aj ústnych podaní. Žiada, aby odvolanie žalobcu bolo v celom rozsahu zamietnuté, napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdený a žalovanej priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

Na predchádzajúce doručené podanie žalovanej žalobca opätovne zareagoval rozsiahlym vyjadrením, ktoré je kompilátom jeho predchádzajúcich vyjadrení, keď v úvode sám uvádza, že neostáva mu iné ako opätovne zotrvať na svojich vyjadreniach a znovu ich zopakovať. Namietá, že tvrdenia žalovanej sú v ostrom rozpore so skutočnosťou, žalovaná sa snaží vyvolať zdanie o pravdivosti svojich tvrdení, pričom tým zakrýva len skutočné konanie, ktorým je zneužitie svojho postavenia spoluvlastníka.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Prioritne bolo nevyhnutným, aby sa odvolací súd vysporiadal s odvolaním žalobcu proti výroku I. preskúmaného rozsudku, ktorým súd návrh žalobcu, aby rozhodol, že namiesto žalobcu vstupuje do konania v pozícii žalobcu osoba, ktorú súd považuje za vlastníka predmetného podielu na príslušných nehnuteľnostiach zamietol a výroku II., ktorým súd návrh žalobcu na prerušenie konania do prijatia konečných rozhodnutí o prejudiciálnej otázke zamietol. Oba tieto výroky, hoci sú obsiahnuté v rozsudku, nestratili tým charakter uznesenia, ktorým súd rozhoduje vždy vtedy, ak sa nerozhoduje vo veci samej (§ 234 ods. 1 CSP).

V zmysle § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Tento zákon potom v ust. § 357 taxatívne vymenúva, kedy je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie, pričom medzi vymenovanými sa nenachádza uznesenie o návrhu na zmenu subjektu konania. Pod písm. n) tohto ust. zákon pripúšťa odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Zo znenia písm. n) § 357 CSP, v prípade ak sú návrhu na prerušenie konania nevyhoveli, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357

písm. n), odvolanie je prípustné len proti uzneseniu, ktorým súd návrhu vyhovel a konanie prerušil. Zhodný názor prezentuje aj komentár k cit. ust. publikácie nakladateľstva C. H. Beck Civilný sporový poriadok.

Keďže vzhľadom na vyššie uvedené, odvolanie proti uzneseniu o zmene subjektov konania ani proti uzneseniu, ktorým bol návrh na prerušenie konania zamietnutý zákon nepripúšťa, bolo potom nevyhnutým, aby odvolací súd v zmysle § 386 písm. c) CSP odvolanie žalobcu, v rozsahu v ktorom smerovalo proti výrokom I. a II. preskúmaného rozsudku odmietol (výrok I. tohto rozhodnutia).

Následne predmetom odvolacieho konania bolo len rozhodnutie vo veci samej, obsiahnuté vo výroku III., včítane závislého výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie vo zvyšnej neodmietnutej časti bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku III., včítane závislého výroku IV. o náhrade trov konania je vecne správny v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom konania je žalobou vymedzený nárok žalobcu na zaplatenie od žalovanej sumy 1.700,- Eur s príslušenstvom z titulu odplaty za nadužívanie polovičného spoluvlastníckeho podielu žalovanej na nehnuteľnostiach majúcich byť v spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej, každého v 1, zapísaných na LV č. XXXX, okres Trnava, obec C., katastrálne územie C. ako parc. č. 3436/4, 5, 6, 8, stavby súp. č. XXXX, XXXX M. XXXX a to za obdobie február, marec, október a november 2014. Prvoinštančný súd predmetnú žalobu preskúmaným rozsudkom zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, v podstate z dôvodu, že kúpna zmluva zo dňa 9.9.2009, ktorou mal predmetný spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach nadobudnúť, napriek vkladu jeho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, nenadobudla účinnosť, s poukazom na § 59a ods. 1 OchZ z dôvodu, že nebola uložená spolu so znaleckým posudkom v Zbierke listín Obchodného registra.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je viazaný ako rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či došlo k naplneniu odvolacích dôvodov formálne uplatnených žalobcom v zmysle všetkých odvolacích dôvodov, ktoré umožňuje ust. § 365 ods. 1 v písm. a) až h) CSP v kontexte konkrétneho obsahu podaného odvolania.

Vzhľadom na obsah odvolania žalobcu, ako i jeho následných vyjadrení v odvolacom konaní, odvolací súd považuje za potrebné v úvode poukázať na to, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z takzvaného neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (tzv. novoty) je prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok v zmysle § 366 CSP a to, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo

nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolateľ pritom výslovne neuvádza, ktorá z uvedených podmienok pre uplatnenie novôt v odvolacom konaní mala byť splnená a ani netvrdí ani nepreukazuje, že by tieto novoty bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na uvedené preto odvolací súd vopred uvádza, že na diskvalifikované novoty uplatnené žalobcom v rozpore s cit. ust. až v odvolacom konaní prihliadať nebude, včítane početných dôkazov pripojených odvolateľom k vyjadreniam podaným v odvolacom konaní.

Vzhľadom na to, že žalobca v následných písomných vyjadreniach, nasledujúcich po podanom odvolaní a po uplynutí mu odvolacej lehoty, uvádza aj nové skutočnosti a novú argumentáciu (ako je to popísané vyššie), je potrebné tiež zdôrazniť, že odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné v zmysle § 365 ods. 3 CSP meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Vzhľadom na to, na ďalšie odvolacie dôvody, obsiahnuté v podaniach žalobcu nasledujúcich po odvolaní, nebolo možné prihliadať.

V závere podaného odvolania odvolateľ sa vyjadruje k vstupu intervenienta – F. G. staršieho – predávajúceho z predmetnej kúpnej zmluvy do konania s tým, že navrhuje, aby súd návrhu vyhovel. Odvolanie je pritom podané a podpísané Mgr. Ing. Miloslavom Nekanovičom, konateľom MILS s.r.o.

V zmysle § 81 CSP intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

Podľa § 82 ods. 1 CSP intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním. Podľa ods. 2 vstup intervenienta je prípustný počas celého konania. V zmysle ods. 3 v podaní, ktorým vstupuje do konania, musí intervenient okrem všeobecných náležitostí podania uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania. V zmysle ods. 4 vstup intervenienta do konania súd oznámi stranám.

Podľa nasledujúceho ust. § 83 CSP súd na návrh rozhodne, či je vstup intervenienta prípustný.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že intervenient je subjektom sui generis sporového konania, pričom je na rozhodnutí intervenienta, či do konania vstúpi a jeho procesné postavenie v konaní vzniká na základe § 82 ods. 3 CSP. Právny záujem intervenienta na výsledku sporu vyplýva z hmotného práva. Intervenient vstupuje do sporu svojím vlastným podaním adresovaným súdu. Intervencia vzniká dorúčením podania tretej osoby (intervenienta), ktorým táto oznamuje súdu svoj vstup do konania, teda nie rozhodnutím súdu. Súd má iba povinnosť informovať strany sporu o vzniku interveniencie (§ 82 ods. 4 CSP). Po vstupe intervenienta do konania v zmysle § 82 CSP môže žalobca alebo žalovaný podať návrh, aby súd rozhodol, že vstup intervenienta nie je prípustný (§ 83 CSP). Prípustnosť vstupu intervenienta súd teda skúma výlučne na návrh, súd ho nemôže vylúčiť z konania ex offio.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že vstúpiť do konania môže intervenient svojím vlastným písomným podaním adresovaným súdu. Civilný sporový poriadok nezakladá oprávnenie žiadnej strane sporu navrhnúť súdu, aby pripustil vstup intervenienta do konania, ako to urobil žalobca. Odvolací súd preto na neúčinný návrh žalobcu, obsiahnutý v odvolaní, aby pripustil/schválil vstup do konania intervenienta F. G. staršieho, neprihliadal.

Pre rozhodnutie danej veci, konkrétne pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, bolo rozhodujúce hmotnoprávne ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia kúpnej zmluvy dňa 9.9.2009 (ďalej len „Obchodný zákonník“) podľa ktorého ods. 1, ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo spoločníkom za protihodnotu vo výške

najmenej 10 % hodnoty základného imania, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom. Táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín. Ak je na účinnosť zmluvy potrebný zápis do osobitnej evidencie podľa osobitného zákona, musí byť zmluva spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie. Podľa ods. 3, ustanovenia odsekov 1 a 2 sa primerane použijú aj na zmluvy, ktoré spoločnosť uzatvára s osobami, ktoré sú blízke zakladateľom alebo spoločníkom spoločnosti alebo ktoré sú ovládajúcimi osobami alebo ovládanými osobami zakladateľov alebo spoločníkov spoločnosti, a ak spoločnosť nadobúda majetok za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty základného imania. Podľa ods. 4, ustanovenia odsekov 1 až 3 sa nevzťahujú na zmluvy uzatvorené pri bežnom obchodnom styku, na nadobudnutie majetku podľa rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu a na majetok nadobudnutý na burze za cenu rovnajúcu sa kurzu, ktorý zodpovedá v tom čase danej ponuke a dopytu. Podľa ods. 5, ustanovenia odsekov 1 až 4 sa vzťahujú na spoločnosť s ručením obmedzeným a na akciovú spoločnosť.

Účelom citovaného ustanovenia je kontrola ekvivalencie nadobudnutého majetku obchodnej spoločnosti (s.r.o. alebo a.s.), ktorý získala zmluvou od zakladateľov alebo spoločníkov, alebo od im osôb blízkych. Odvolací súd je pritom toho názoru, že citovaná právna norma je jasná, určitá a zrozumiteľná a preto nie je dôvod, aby bola vykladaná v rozpore s jej doslovným znením, keďže takýto výnimočný postup nevyžaduje ani účel citovaného zákonného ustanovenia.

Otázku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu s poukazom na ust. § 59a Obchodného zákonníka namietal žalovaný už vo vyjadrení k žalobe, ktorá bola doručená žalobcovi s výzvou na vyjadrenie sa k nej, ktorú možnosť žalobca nevyužil. Vo vyjadrení žalovaný s poukazom na rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 16.12.2016 č. k. 8C/152/2015 tvrdil, že predmetná kúpna zmluva nenadobudla účinnosť, keďže nebola spolu so znaleckým posudkom vložená do zbierky listín príslušného Obchodného registra v súlade s § 59a Obchodného zákonníka, hoci cena viac ako 14-násobne presahovala 10 % základného imania.

Žalovaný uvedené skutkové tvrdenia žalobcu v priebehu prvoinštančného konania nijako nepoprel, iba tvrdil, že je aktívne vecne legitimovaný ako vlastník polovičného podielu na dotknutých nehnuteľnostiach. Nepoprel, že predmetná kúpna zmluva zo dňa 9.9.2009, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v C. na adrese E. B. X, zapísané v LV č. XXXX, bola zmluvou, ktorou spoločnosť žalobcu MILS, s.r.o., nadobudla od F. G., nar. XX.X.XXXX (otec, teda osoba blízka zakladateľom alebo spoločníkom spoločnosti v zmysle § 59a ods. 3 OChZ) spoluvlastnícky podiel v 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach spoločnosti žalobcu MILS, s.r.o., Trnava, ktorého konatelia boli Ing. Miloslav Nekanovič, nar. XX.X.XXXX a Ing. Blažena Nekanovičová, nar. XX.X.XXXX (deti predávajúceho) za kúpnu cenu 94.000,- Eur, ktorá podľa nepopretého tvrdenia žalovaného (obsiahnutého aj v rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16.12.2016 č. k. 8C/152/2015-113) viac ako 14-násobne presiahla 10 % základného imania spoločnosti. V priebehu prvoinštančného konania žalobca nesporeval ani skutočnosť, že predmetná kúpna zmluva spolu so znaleckým posudkom, ktorý by stanovoval hodnotu predmetu zmluvy nebola uložená do zbierky listín pred zápisom do katastra nehnuteľností v zmysle § 59a ods. 1 OChZ V prvoinštančnom konaní sa žalobca nebránil ani tým, že by išlo o zmluvu uzatvorenú pri bežnom obchodnom styku spoločnosti. Žalobca v tomto smere ani na pojednávaní nenavrhol vykonať dokazovanie. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by sa ust. § 59a OChZ na danú kúpnu zmluvu nemali vzťahovať, pretože by malo ísť o zmluvu uzavretú pri bežnom obchodnom styku.

Pokiaľ žalobca toto tvrdenie použil až v podanom odvolaní, pričom ani netvrdil, nieto že by preukázal, existenciu dôvodov pre použitie novôt v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, najmä, že tento prostriedok procesného útoku bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, toto jeho tvrdenie ako novota je diskvalifikované a v odvolacom konaní naň nemožno prihliadať. Odhliadnuc od toho odvolací súd je názoru, že na preukázanie, že malo ísť o právny úkon v rámci bežného obchodného styku nepostačuje odkaz na výpis živnostenského prípadne obchodného registra s poukazom na zapísaný predmet činnosti. Muselo by byť preukázané, že predmetný právny úkon spadá pod takú obchodnú činnosť, ktorá v obchodnej praxi spoločnosti už viackrát prebehla a ktorá

je bežnou obvyklou súčasťou činnosti spoločnosti. Jednorazovú kúpu spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach preto nemožno považovať za aktivitu v rámci bežného obchodného styku.

S poukazom na uvedené prvoinštančný súd potom správne ustálil, že predmetné nadobudnutie majetku danou kúpnu zmluvou spoločnosťou žalobcu spadalo pod úpravu obsiahnutú v citovanom ust. § 59a OchZ. Pre účinnosť predmetnej kúpnej zmluvy, a teda aj prevodu nehnuteľností na spoločnosť žalobcu bolo potom nevyhnutné naplnenie kogentných podmienok citovaného ustanovenia, a to aby predmetná kúpna zmluva spolu so znaleckým posudkom, ktorý by určoval hodnotu predmetu zmluvy, bola uložená do zbierky listín obchodného registra, a to pred zápisom do katastra nehnuteľností. V prvoinštančnom konaní žalobca naplnenie tejto podmienky nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Pokiaľ potom v odvolacom konaní tvrdí a dokladá, že predmetný postup bol dodržaný, opätovne sa jedná o diskvalifikovaný prostriedok procesného útoku v zmysle § 366 CSP, na ktorý nebolo možné prihliadať. Odhliadnuc od toho zo sprievodného listu k vloženiu listín do zbierky listín obchodného registra vyplýva, že predávajúci dňa 29.12.2017 (teda viac ako 8 rokov po uzavretí predmetnej kúpno-predajnej zmluvy dňa 9.9.2009) vložil do zbierky listín obchodného registra kúpno-predajnú zmluvu z 9.9.2009, znalecký posudok č. 19/2005 a znalecký posudok č. 44/2016. Je teda zrejme, že predmetné listiny boli vložené do obchodného registra až po zápise vlastníckeho práva kupujúceho do katastra nehnuteľností v zmysle rozhodnutia Správy katastra Trnava č.: V 3756/09-01 zo dňa 21.9.2009, na základe predmetnej kúpno-predajnej zmluvy, čo je v rozpore s citovaným ust. § 59a OchZ, podľa ktorého predmetné listiny musia byť uložené do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie, teda do katastra nehnuteľností. Okrem toho je tiež zrejme, že ani jeden z uvedených dvoch znaleckých posudkov, keďže jeden je z roku 2005 a druhý z roku 2009, neurčuje hodnotu predmetu zmluvy v súvislosti s uzavretím predmetnej kúpnej zmluvy, išlo teda o znalecké posudky nesúvisiace s predmetnou kúpnu zmluvou.

Keďže v zmysle § 70 ods. 1 zákona č. 162/95 Z.z. Katastrálny zákon údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, samotný realizovaný zápis vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností nezakladá nespochybniteľne jeho vlastnícke právo a súd ním nie je nijako viazaný. Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný v súvislosti s posúdením otázky platnosti a účinnosti zmluvy.

S poukazom na vyššie uvedené, keďže v danom konaní nebola preukázaná účinnosť predmetnej kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 9.9.2009, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností do spoluvlastníctva žalobcu, od ktorého si žalobca odvodzuje nárok uplatnený v tomto konaní, keďže neboli splnené zákonné podmienky účinnosti predmetnej kúpno-predajnej zmluvy v zmysle cit. § 59a OchZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, nedošlo k účinnému prevodu a k účinnému nadobudnutiu spoluvlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam žalobcom (a to aj napriek pôvodnému vkladu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností) nebola teda daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore, keď nebolo preukázané, že žalobca je nositeľom hmotného práva – spoluvlastníckeho podielu na dotknutých nehnuteľnostiach, z ktorého odvodzuje žalobou uplatňovaný nárok. V dôsledku toho bolo potom nevyhnutné jeho žalobcu zamietnuť, ako správne postupoval prvoinštančný súd.

Odvolací súd poukazuje na to, že k rovnakému záveru o neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy v zmysle § 59a OchZ dospel Okresný súd Trnava v obdobných už právoplatne skončených veciach sp. zn. 8C/152/2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 23Co/269/2017 aj sp. zn. 27C/259/2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 23Co/26/2019. Vo veci sp. zn. 8C/152/2015 síce bolo podané dovolanie, ako to tvrdí žalobca, avšak pre nezaplatenie súdneho poplatku súd konanie o dovolaní zastavil.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že niektoré ním poukázané súdne rozhodnutia, v ktorých mal súd posúdiť účinnosť predmetnej kúpnej zmluvy v kontexte s ust. § 59a OchZ tvoria res judicata, je potrebné uviesť, že tomu tak nie je.

V mysle § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať a rozhodovať znova.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle cit. ust. je vymedzená dvomi kritériami, a to totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu konania. Ani v jednom zo žalobcom poukázaných súdnych konaní nebola splnená minimálne podmienka totožnosti predmetu konania, ktorým je spojenými žalobami uplatnený nárok na vyplatenie sumy za nadužívanie dotknutých nehnuteľností žalovanou spoluvlastníčkou za obdobie február, marec, október a november roku 2014. Prekážka veci rozsúdenej v danom prípade preto nie je daná. Žiada sa dodať, že v zmysle § 228 ods. 1 CSP záväzný pre strany a ich právnych nástupcov je výlučne výrok právoplatného rozsudku a preto o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne, keďže predbežná otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia. Preto ak v iných súdnych konaniach súdy vychádzali z ustálenia prejudiciálnej otázky, že v rozhodnom období bol spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností v polovici žalobca, nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/108/2010-154 zo dňa 16.12.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/66/2011-194 zo dňa 28.2.2012 poukázaného žalobcom, vyplýva právoplatné zamietnutie žaloby na určenie neplatnosti danej kúpnej zmluvy podanej právnym predchodcom žalovanej, a to pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na takomto určení. Ani toto rozhodnutie netvorí preto prekážku veci rozhodnutej.

S poukazom na správne závery súdu prvej inštancie podľa vyššie uvedeného bolo potom nadbytočné vykonávanie akýchkoľvek ďalších dôkazov navrhnutých žalobcom a preto súd prvej inštancie v súlade s § 185 ods. 1 CSP správne v odseku 22 preskúmaného rozsudku odôvodnil, že tieto dôkazy nevykoná a na ďalšie nebude prihliadať.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

S poukazom na vyššie uvedené po zistení, že žiaden z odvolateľom uplatnených dovolacích dôvodov nebol naplnený, odvolací súd potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým bola žalobca v celom rozsahu zamietnutá a IV., ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej vzniklo podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, pričom o nároku na náhradu trov odvolacieho konania musí rozhodnúť aj bez návrhu v zmysle § 262 ods. 1 CSP odvolací súd, pred ktorým sa predmetné konanie končí. Dôvody pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane v zmysle § 257 CSP, teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, nebola v konaní tvrdená ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. O výške tejto náhrady v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připušta (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho soudu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolať rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolať poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).